

UZASADNIENIE

Na wstępie należy wskazać, że niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, ponieważ roszczenie powoda wynikało z umowy, zaś wartość przedmiotu sporu nie przekroczyła 10.000 zł (art. 505¹ pkt 1 k.p.c.), wobec czego uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego zawiera jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisu prawa (art. 505¹⁰ § 2 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego z 18 stycznia 2013 r. okazała się niezasadna w zakresie obejmującym istotę sprawy.

Wbrew ocenie apelującej, Sąd Rejonowy nie naruszył przepisów art. 498 i 499 k.c. Sąd Rejonowy przyjął trafnie, że treść art. 91 k.p.c. nie daje podstaw do przypisania pełnomocnikowi procesowemu powoda prawa przyjmowania w imieniu mocodawcy materialnoprawnych oświadczeń kształtujących. W tym przypadku wykładnia celowościowa ustawowego zakresu pełnomocnictwa procesowego sprzeciwia się przypisaniu pełnomocnikowi rozszerzonych uprawnień (zob. wyrok SN z 12.10.2007 r., V CSK 171/07, LEX nr 485894, a także wyrok SN z 10.8.2010 r., I OPK 56/10, OSNP 2011, poz. 295). Pełnomocnik strony powodowej nie posiadał uprawnienia do przyjmowania w imieniu mocodawcy oświadczeń materialnoprawnych strony przeciwnej, do których zalicza się oświadczenie pełnomocnika pozwanego o potrąceniu wierzytelności wzajemnych, złożone w toku procesu (w sprzeciwie od nakazu zapłaty). Tego ustalenia Sądu Rejonowego pozwana nie kwestionowała w apelacji. Wskazała ona natomiast, że pismo (e-mail) powoda z 20.7.2012 r. miało „akceptować dokonanie potrącenia” złożonego przez pozwaną. Wbrew stanowisku apelującego, niepodobna wywodzić taki wniosek z treści wskazanego pisma z 20.7.2012 r. (karta 128). Po pierwsze, przedmiotowe pismo zostało złożone nie przez powoda, a przez jego pełnomocnika procesowego, który – jak zauważono wyżej – nie był umocowany do przyjmowania oświadczeń powoda o charakterze materialnoprawnym (art. 61 k.c.). W sytuacji, kiedy w aktach znajduje się pełnomocnictwo określające granice umocowania, nie można z działań bądź zaniechań tak umocowanego pełnomocnika wyciągać wniosków o jego szerszych lub węższych uprawnieniach (zob. uzasadnienie powołanego wyżej wyroku SN z 12.10.2007 r., V CSK 171/07). Po drugie zaś, w powyższym piśmie z 20.7.2012 r. pełnomocnik powoda nie odnosi się do jednostronnego oświadczenia powoda o potrąceniu (art. 499 k.c.), złożonego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, lecz proponuje „kompensatę” wzajemnych należności, co oznacza potrącenie umowne, mające charakter całkowicie odrębny - pod względem faktycznym i prawnym - od potrącenia zawartego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, które cechuje się jednostronnością (art. 498 § 1 k.c.).

Odnosnie natomiast do tego, że oświadczenie o potrąceniu miało zostać przekazane do wiadomości pełnomocnika powoda do spraw związanych z najmem lokalu (Ł. S.), pozwana nie wskazuje w apelacji okoliczności ani terminu dojścia tego oświadczenia do wiadomości powyższej osoby. Okoliczność doręczenia (przekazania) tego oświadczenia Ł. S. pozostaje nieudowodniona przez pozwaną. Dowodu tej okoliczności nie stanowi bowiem ani oświadczenie pełnomocnika pozwanego, zawarte w piśmie procesowym z 6.9.2012 r. (k. 139), ani też zeznania świadka Ł. S. (k. 120-121), z których wynika jedynie, że był on pełnomocnikiem powoda umocowanym do reprezentowania jego interesów. Natomiast świadek ten nie wskazał na przyjęcie przez niego, w imieniu powoda, oświadczenia pozwanego (jego pełnomocnika) o potrąceniu wierzytelności wzajemnych, nie odnosząc się w swoich zeznaniach w ogóle do faktu złożenia takiego oświadczenia.

Nietrafny jest także zarzut naruszenia art. 479¹² § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej wykładni tego przepisu. Określona w jego dyspozycji reguła tzw. prekluzji procesowej obejmuje bowiem dowody, które nie zostały powołane (zgłoszone) w pozwie. Nie można natomiast uznać, że strona nie zgłosiła w pozwie tych dowodów z dokumentów, które zostały w nim powołane w treści pozwu, nawet jeżeli dokumenty te nie zostały załączone do pozwu, a dopiero w późniejszej fazie postępowania. Taka zaś sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie odnośnie do dowodów wymienionych przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku (k. 154), tj. umowy najmu, a także określonych faktur wystawionych przez powoda, które zostały powołane w załącznikach do pozwu.

Odnośnie wymagalności odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia głównego, pozwana nie podniosła zarzutów merytorycznych przeciwko oznaczeniu przez Sąd Rejonowy terminów wymagalności roszczenia powoda (art. 481 § 1 i 2 k.c.). Przyjąć należy, że oznaczenie tych terminów w zaskarżonym wyroku, uwzględniającym jego sprostowanie, dokonane postanowieniem Sądu Rejonowego z 6 lutego 2013 r., jest trafne, albowiem odsetki ustawowe przysługiwały powodowi poczynając od dnia następnego po terminach zapłaty kosztów związanych z zarządem nieruchomości, określonych na fakturach wystawionych przez powoda (k. 10, 12, 14, 72, 73). W powyższym zakresie pozwana podniosła natomiast zarzut naruszenia prawa procesowego na skutek wydania przez Sąd Rejonowy postanowienia z 6 lutego 2013 r. o sprostowaniu oczywistej omyłki w wyroku, który to zarzut rozpoznano w ramach zażalenia na przedmiotowe postanowienie, oddalonego postanowieniem zamieszczonym w punkcie III. wyroku Sądu Okręgowego.

Zarzut apelacji podlegał natomiast uwzględnieniu odnośnie do postanowienia o kosztach procesu, zawartego w punkcie II. zaskarżonego wyroku. Istotnie opłata od niniejszego pozwu, należna w sprawie podlegającej rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, wynosiła 100 zł, w związku z art. 28 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Bez znaczenia jest przy tym okoliczność, że powód uiścił kwotę wyższą od opłaty należnej, która może podlegać w związku z tym zwrotowi w trybie art. 84 powyższej ustawy. Tym samym należny powodowi zwrot kosztów procesu w pierwszej instancji wynosił 717 zł, w tym: 100 zł - opłata od pozwu, 600 zł - wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, 17 zł - opłata od pełnomocnictwa procesowego. W tym też zakresie zmieniono orzeczenie zawarte w punkcie II. wyroku Sądu Rejonowego.

Orzeczono zatem jak w punkcie I. wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. oraz w punkcie II. - na podstawie art. 385 k.p.c.

Wobec tego, iż zaskarżony wyrok został zmieniony jedynie w zakresie obejmującym orzeczenie o kosztach procesu, należało przyjąć, że pozwana powinna ponieść w całości koszty postępowania apelacyjnego (art. 100 zd. 2. k.p.c.). W punkcie IV. zasądzono zatem z tego tytułu na rzecz powoda kwotę 300 zł, stanowiącą wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda, ustalone na podstawie § 6 pkt 3 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.9.2002 r. sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.